

ט' מיט ויל מוטן לממה מורהון זכיגין ומיוחות, וכמו מה
ביהלום מקין לען רAVIS, פלאו פיי צכל מורהון זכיגין ייך
נכט גמינות כהנויות, אף יולם עורך נחוכת הלה מיטן;

7) עוד יילך נומומו מטל מל ורך נומומו (מכל' ג') ככל דורך ופסוונו, וכחג רמג'ס צפ' ג' מצלמות יסודו
הטולה (כ' דישות) חיל' ישים מל נטו כדי שיטות גוטו צלט
ושוק כדי שאבוק ופ' נטלה מה כ', בלוי לפער דען ומתקלן
נמכמות זכו', נמלת המבלק דורך זה כל ימי טוד' כ' עיל'
וכשה מלהם בבחזון כלון הס נמקיו חלטו בצעיל נסנק כהומה
/ נסנק בצלל וילכס נעלניים וכו' מהתא צינור וכו' ככל מנטה
כמסוגן מצלמות:

כ) עוד יתגלה כל דבר מומוס ז"ל (סמכזון נ"ג) שאותה
נথונה לטעמי תורה נפרט בז' וולדות נבמבה מוחיקן
וטעין ותלמוד ותיק ירושה קדמתם בכתובות כלתך ובכל כתובות
להם בכל מד הארץ יוז פהו, ול' כ' כלהן צמלהו טה
נקטתי ב��ון כתובות תלכו פפלוסה כתובות קהה לדרכו ומק
מעוני ונגי ר', פ"י צלול יטבת מגלה פליס כתובות צלה נבלגה,
כלל נעלג הות בכנען, ועתה הות הותה (ה) צלה נעלג הות
בקעוכו, וכלה ממלמס ז"ל (אחות פ"ג) במגלה פליס כתובות
בנה נעלג הות לא חלה נעלג הות:

ו) עוד והבדל ע"ז ממאס (לענות פ"ג) ולג' ע"ב מפ"ז
שי הנזכר לע"ב נכתיב נחסידות שיעשה הומנות
וגדרים (ו) כמניג כחסידים, כי পদ্মুদ্রা יעתיק חומלה צרכ
עבורה חילופין עגוריין, כי וילם מס' ביליל' גאנז גאנז לקייס
מונת טוּבָן זימיס סַמְקוֹדִיזִים וטַבָּה צַמְעִיָּה טַוָּה נדָלָה
טַמְמָס מְעוֹדוֹן צַלְעָה לִיפָּה, כי טַמְמָנוֹן סְבִּיס מְנַבֵּךְ קְרֻזָּהָמָה,
טַבָּה זָוּוּ חִילָּעָן צַלְעָן נְעִיבָּה נְכַתְּגָּר צַמְעִיָּה סַמְקוֹדִיזִה, וְכוּם מְלָהָרָה
כ). כן אֶסְטָמָה נְמַקְתֵּי תְּלָגָּז צָבָּה סְבִּיס כְּגָוִרָּה, (ז') וְהַת
מְלָתָן טַמְמָנוֹן פ'). חִנְשׁוֹן לְכָה מְתַמְתָּה כִּי נְקִיְּמָס גְּדוּשָׁה
וְפְּמִירָס וְלָגָם וְבָ:

परम विद्या देव

בחקתי

卷一

202

ג. אם מתקמי הילנו וגוי. תה"כ מהו זו ויכול היה בנסיבות
הסבירה להזכיר זיהויו וגוי כי בנסיבות הנסיבות היה
אפשר מתקמי לסבירות עתמים צוויליך פ"ג. וטעס בקשר
הכבד ממל'ם קמפוס מוקב, נוגע שפ"ט נבל מלה פלטן גלווע
דניריס צלאומס פטמייס ג' וכיס יוזאניס חילן בענפין כ' צנסק
בצ'אכ' מוקב מוקב (קלטה ר' ג') כי נטעס
צ'ילנד במל'ם תולו צחטוק תניז' גוזל המכמתו יתרגרר צ'יאכ'
סאלס לטע וצ'וות. גנטיס מטעז' מנקו יאנן רוצס, ירמו ג' צ'
צ'ילוד מוקב צ'יכטוק ותויה צעטן פס. ומוסות סטינס גען
פער צהן ויה' צוין קו'ן לח'ו' א'. מוג' כי מוקב צאנטן פס
כ'ויל'ן צ'ויבר צ'יכטוק וסע ניניג. טוד רום צ'ה'ומוח מקטי
פער רז'יס מל' דירן להוינו (ויל'טט מ' ח') וכיגוט צו יומס
ולטב' צ'יליך לאק'וט טטס צ'ולו צ'ויס וצ'ילוב, ובמסוריה נמנ'ן
יעוד כי צ'י כטוטוס כס' צויס להה. טוד וויל'ך כי מוקב צ'ה'ודס
בקישוס מנות בתולו צ'י זדרויס, כה' נלמוד נטשא, וככ' נלמוד
טאל'מיס וצ'ויג (דניריס י"ה) ולמדתס מותס לה ניניכס,
בצ'אנטס וגוי לא' לה מר' מתקמי יאנן רוצס נלמוד ונלמוד, לטעס
ולפעצטס (ט) כה'ומומו ווית מלויטו צטממו וויאחס מוהס. וטעס
הנמאן לפק סליכס, לטע טאריך לניטוק צ'ולו הפלטן צ'כלטן,
על דורך מומאו (דניריס ו') וצ'יליך דורך צ'ולכטקה שבוגה הימ' :

(ט) עוד יונס ע"ד מה צ'לממו וויל' (ויל' ק"ר ל'כ) צפוסק
חפטני ורלי וגו' שביב' דוד פוטס גאנטס עטשות מעיניס
הנמאן מוליכין מהו מונמאן הלא נמי סטמראט נלווע כהפין
האנטן וונגענות נגען, וכווא' מהמו' להס מתקמי היל' פ'י
צ'ולכטקה מונמאן חביב' מהויס נטמאן דוד נלווע סטטק

ב) עד לר' נ"ט מילויים ז"ל (זוכה ח"ג ר"ג) כי כהוות
א) ב' ג' גברים ובם פקידי גורם ומי שוגר ומרוץ

אם בחתמי תלכתי נאום מזמין משטרו ומשיחתו אונס (בג' ג)

וברש"י יכול זה קיום המצוות כשהוא אומר ואת מצוות תשמור הרים קיום המצוות אמרה הא מה אני מקיים אם בחקתי תלבכו שתהיו עמלים בתורה, עכ"ל. ולפ"ד רשי נראה דכל הברכות האמרות של גנותינו גשניים בעטם ונתנה האוין יכולת וען השדה יתן פרוי שפרש"י הן אילני סרק שעתידין לעשות פירות עכ"ל, והכל חלי בעמלים בתורה, נצבר נצבר לנו לפ"ז מה ש郿ושים בפישטו דעמלות היינו גיעה ולמוד מזור החזק או ליריד לעמeka ולאסוקי שמעתה אליבא דהילכתא וכדומה וכך שיש לומר שלא נחשב ללימוד התורה כדברי אבל למה לא יוכו לברכות הגשניות אם לומדים תורה מבלי עמלות, ועכ"ז נראה לוומר דפירוש עמלות בתורה הוא עניין בטול השכל וקבלת עול תורה ומצוות אף למעלה מבנה, נמצאת דעמלות כולן גיעה בלימוד התורה עד מקום שהשכל מגעת אבל כשבכר עבר עד גבול השכל והבנתו אז מבטל דעתו ומקבל על עצמו קיום התורה ומצוותי מבלי שכט וрок בעול ואוז גיע להבנה ולכן בא פרש"י דוקא על הכתוב אם בחקתי דיקא דהינו ה חוקים שגודה חכמה יתברך זה צרך שתהיו עמלים בתורה ולבטל שכט לרצונו יתרברך, וע"ז בא המשך הכתוב ואת מצוות תשמרו ועשיתם אותם דהינו בבחינת געשה ונשמע דתקבלו על התורה אף קודם שתשתמשו היינו קודם שלא תבינו בשכל, ובאמת איתא בשפ"א ובשאר ספרים דע"ז עמלים בתורה בכיטול השכל ובקבלת עול מתקנים חטא אדם הראשון דבא בעיקורו מצד היצר של והייתם كالקים יודעי טוב ורע דהכל יהי מוכן בשכל האדם וכשהמתכן חטא אדם ר' נמצא בטל קלתו וקללת האדמה של וקוץ ודדור תצמיח א"כ ע"ז עמלות בתורה דהינו בטול השכל בא ממילא ה"ונתני גשניים בעטם" ומילא גם אילני סרק מוציאים פירות מבון.

מִתְהַכֵּל כִּי בְּהִוָּת יִשְׂרָאֵל

1787 (3)

שלמים והם רביים⁵⁶ לא יתנו גענים בטבע כלל * לא בגוף ולא בארץ לא בכללם ולא ביחיד מהפ. כי יברך השם ללחם ומילם ויסיר מחלתו מקרוב עד שלא יצטרכו לדופא ולהשתمر⁵⁷ בדרך מדריכי הרופאות כל כמו שאמר⁵⁸ כי אני ה' רופך וכן הוא הצדיקים צושים בזמנן הנכואה גם כי יקרים עוז שיחלו לא ידרשו ברופאים רק בגנבים [כען] חזקיהו⁵⁹ בחולתו⁵⁸]. ואמר הכתוב⁶⁰ גם בחוליו לא דרש את ה' כי ברופאים. ואלו היה דבר הרופאים נהוג⁶¹ בהם טעם שיזכר הרופאים אין האשם רק בעבור שלא דרש שם. אבל הוא כאשר יאמר אדם לא אכל פלוני⁶², מצה בתג המצות כי אם חמצ. אבל הזורש השם בגביה לא ידרוש ברופאים, ומה חלק לרופאים בבית עשי. רצון השם אחר שבטביה וברך את לחמד ואת מיין והסירותי מחלתו מקרוב⁶³, והרופאים אין מעשייהם רק על המأكل והמשקה להזהיר ממנה ולצאות עליין, וכך אמרו כל עשרין ותרתין שניין * דמלך רבבה רב יוסף⁶⁴ אפילו אומנא לביתה לא קרא, והמשל להם⁶⁵ תרעה דלא [פתיה למցותה⁶⁶] פתחה לאסיא והוא מאמרם⁶⁷ שאין דרכם של בני אדם ברופאות אליא שנגן.

אלן⁶⁹ לא הייתה דרכם בבריאותו יתלה האדם כי אשר יהיה עליו עונש חטאו, ויתרפא ברצון ג', אבל הם נהגו ברפואות והשם הנקח ממקיר⁷⁰ הטבעים, וזה היה כונתם באמרם⁷¹ ורופא ירפאה, מכיוון שנותנה רשות לרופא לרפאות, לא אמרו שנותנה רשות לחולוה להתרפאות אלא כינן שחלה החולוה ובא להתרפאות, כי נottage ברפואות והוא לא היה מעורב השם⁷² שחלקם⁷³ בחיים⁷⁴, אין לרופא לאסור עצמו מרפאותו⁷⁵, לא מפני חשש⁷⁶ שהוא ימות, בידיו אחורי שהזוא בקי במלאתה תהייא, ולא בעבור שיאמר כי השם לבדו הוא רופא כל בשר⁷⁷, שכבר וגנו עלן הנאים הנצים שהכו זה את זה ובaban או באגרוף⁷⁸ יש על המכחה תשולם לרפואה, כי התורה לא תסמנך דעתיה על הנסים כאשר אמרה, כי לא ייחול אבינו מרב הארץ⁷⁹, מדעתו שכן יהיה, אבל ברצונות השם דרכי איש⁸⁰ אין לו עסק ברופאים:

אשר הועתאי אתם מארץ פנינים ונו' ואולד אתם קוממיות (פ' י').

גָדוֹל בְּדֵי שְׁנִינָה יְמִרְיוֹן רַיְמָן נָסָה לְמַדְבֵּר צָבָה
צָבָה, וּכְמַתְ"כּ רְכַבְּיָה נֶפֶ"ר נָסָה (א"ג, נט). ומונגוליה
מַדְבֵּרְיוֹן שְׁלָמָגְוִיטָה נָסָה הַקְּגַעֲגָה מַשְׁעָן נָסָה
נָסָה רַק כְּדֵי שְׁנִינָה יְמִרְיוֹן צְנַחְנוֹת קְוָדָס יְמָה
שְׁהַלְמָס, כִּי מָס אַמְּמָעָן מוֹעֵד גָּס אַחֲמָ"כּ
(כְּבִיצָה שְׁמַלְמָס יְמָה נָסָה צְנַחְנוֹן גְּדוֹלָה, וכְּלָלָה
יְאַרְמָלָל סְוָרְכָו נְגַטְחָן גְּדוֹלָה כְּדֵי שְׁיָמָה
לְמַדְבֵּר נְמַרְחָן נָסָה וּרוֹעָה. וְלִפְיֵי פְּמַגְוָהָר יְיָלָן
וְלִפְנֵי מְנוּמָה עַלְכָס, שְׁהַקְּגַעֲגָה הַרְחָס
נְפַלְגָוּתָה קְוָדָס גְּהַמָּס שְׁנִינָה יְמִרְיוֹן צְנַחְנוֹת גָּזָן
וְאַתְּמוֹגָן הַתְּכָס קְוִמְמִיּוֹת שְׁעִירָה יְמָה צְנַחְנוֹן גְּדוֹלָה
גְּדוֹלָה גְּרִיסָה גְּדוֹלָה.

“זאת לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצאות האלהים” (כו. ז)

"להיות عملים בתרזה" (רש"י)

צורך להבין, מדוע לא אומרת התורה "ואם בחוקותי לא תלכו" שזהו היפוכו של אם בחוקותי תלכו?

בair האור הח'ים הקדוש: התורה רוצה להבהיר לנו היטב, שמה שכתוב בתחילת הפרשה "אם בחוקותי תלכו" הכוונה לפעולות בתורה, וכן מדגישה התורה "אם לא תשמעו" כי עיקר ציריך כדי לעמל בתורה הוא בראשו בראשונה שמיעת הארץ.

היה המשגיח ה' רבי שלמה וולבה צ"ל בעל עלי שור מביא דברי חז"ל (שמורי ר' פ"ז) "שמעו ותחיה נפשכם – אם יפול אדם מראשו הכל גוףו לוכה והודופא נכנס אצלנו ונוטן לו רטיה בראשו וכן בידיו וכן ברגליו ובכל אבריו נמצא כלו רטויות, אני איני כך, אלא ר' מה' איברים באדם הזה והאותן אחד מכם וכל הגוף מלוכך בעבירות והאותן שומעת וכל הגוף מקבל חיים התה"ד שמעו ותחיה נפשכם וכן אתה מוצא ביתרנו שע"י שמיעה זכה לחיים לשם מעונתג'יר שנא' וישמע יתרו וכ"ו"

צורך להבין, מודיע הכל תלוי בسمיעה, הרי לכארה העיקר זה עסוק התורה שישובים ולומדים, אלא בכוננות צ"ל ה"א למושג אחר של سمיעה, כמו שאומרים באידיש דערעהן. הימנו לא סתם שמעה רגילה חיצונית, הערען, אלא שמעה לעומק הדברים, שמעיה שחודרת לתוכו תוכו של האדם שמעיה כזו בכוחה לחולל אצל האדם מהפיכה.

ווגמא לשמעיה כזו שהופכת את האדם, כאשר היה המשגיח ובו יחזקאל לוינשטיין צ"ל בחור עיר בראדין שמע شيخה ממשגיח הישיבה הגה"ץ ר' ירוחם צ"ל, אחרי השיחה הוא אמר שהוא רואה עכשו שהמציאות שלו היא לא מציאות והתפלין הם לא תפילין והאמונה שלו אינה אמונה ועכשו הוא יודע מה עבדתו בחיים.

זהו כה השמעיה שבכוחו לחולל מהפיכה בחיים על ידי שומעים ומפנים והדברים חודרים לכל רמ"ח אבריו ושת"ה גידים, לשם צrisk גם אחרי عملות.

זהו החידוש הנורא של האור החיים הקדוש: אם בחוקותי תלכו שתהיי

عملים בתורה, אכן, אבל עדין תלוי בسمיעה "וזאת לא השמעו לי", כי בלי שמעיה עצם כל העבודות הוא לא עדין לא שומע את מה שהוא לומד.

ציור נפלא זהה, אדם יושב ולומד את הגמ' (יבמות מג). המלה סלע לעני בשעת דחקו עליו הכתוב אומר אז תקרה והוא ענה וכו' ופתאום הוא שומע דפיקה בדלת, עומד יהודי ומתבחן ר' חיים אוילי תוכל לתחת ל' גמilot חסד, מוצבי ממד דחוק כתע, עונה לו ר' חיים: אני מצטרע, אני באמצעות הלימוד עכשו, אוילי תבוא פעם אחרת. מיד חזר ר' חיים למגרא ומangen "נאר א מאל", הבה נשנן, "המלוה סלע לעני בשעת דחקו", הוא לומד וمبין מה שהוא לומד, אבל הוא לא שומע מה שהוא לומד.

כִּי לַיְהָרֶץ

מדוע קבעה התורה עונש גלות על ביטול השמיטה?

מדוע אין מצות השמיטה נהוגת אלא בארכז ישראל?

1. "והשפטת אני את הארץ... ואתכם אווה בגנים... או תרצה הארץ
את שבותתיה כל ימי השמה... כל ימי השמה תשבת את אשר
לא שbetaה בשבתייכם בשבתייכם עליה" (ויקרא כט, ל-בל')

"את אשר לא שbetaה, שבעים שנה של גלות בבל הן כנגד שבעים
שנת השמיטה וובל שווים בשנים שהכעיסו ישראל בארם לפני דמוקם
6 ארבע מאות ושלשים שנה"

1. שפיקות דמים, ועל השמטה הארץ. והדבר
צrik ביאור, מפני מה שkol עונש ביטול
הشمיטה לעונשן של שלוש העבירות
ה חמורות, שיש בהן מיתה בית דין ויהרג
ואל יעבור, הרי מצות השמיטה לכארה
ומודיע אם כן החמירת התורה כל כך
בעונשה?

1. שלוש העבירות החמורות שבתורה הין
כידוע - עבודה זרה, גילוי עריות
ושפיקות דמים, שעליון נאמר ייהרג ואל -
יעבורו. עונש הגלות הניתן בפרשה זו על
ביטול מצות השמיטה, זהה לעונש הניתן
על שלוש העבירות, שכן גם על עבירות
אל בענשיהם ושראל בגלות מארצם, וכפי
ששנינו באבות (פ"ה מ"ט): "גולות בא לעולם
על עבורי עבודה זרה, ועל גילוי עריות, ועל

בשביתת האדמה בשנה השביעית יבירו הכל, שוגם בשש החנימים שבין מותרת עבותות הקרקע, אין אנו אדוני הארץ, כי אם הבוואר יתברך, והוא אשר בחר לו את דארן הוז מלך הארץ למדור שכינתו, וכן בחזרת השחות בשנת היובל ילמדו תושבי הארץ לדעת כי אין הארץ שלהם, וכפי שפירש רשי' (שם): "כִּי לְאָרֶן - אֶל תַּרְעֵעַ יִנְרַק בָּה, שָׁאַנְהָה שְׁלָק".

הזכות לשבת בארץ ישראל

1) מעתה יובן היבט מרודע קבעה התורה עונש גלות על ביטול מצות השמיטה, אף שאינה חמורה בשלוש העビורות האחריות שליהן באה גלות לעולם - כי כאשר ישראלי מבטלים חיללה את מצות השמיטה, כביכול אין הם מכירים באדרנותו של הארץ, יחביר על הארץ ישראל, והרי היא בעיניהם כשאר הארץ אשר נתנו לבני אדם. וכיון שכפרו ביהדותה של הארץ ישראל, ובחיותה משכן לה' ולעמו, נטלה וכותם אל לשבת בה, שכן זכות זו ניתנת רק כאשר מכירים אנו כי גרים ותושבים אתם עמדוי" - כעבד הסמור על שולחן רבו.

נמצא, שאף שביטול מצות השמיטה אין חמור כלשוש העビורות החמורות,

2) שעונש הגלות הנינתן עליהן הוא מהמה חומרתן, מכל מקום מעד מהות המזעה וענינה, כפועל יוצא, בטלה זכות ישיבותם בארץ אלוקיהם. וכן מבואר בהמשך דברי חז"ל המובאים לעיל (סנהדרין לט ע"א): "אמר הקב"ה לישראל, זרו שׁ והשמיטו שׁ בע, כדי שתודעו הארץ שְׁלֵי הָיא, והם לא עשו כן אלא חטאו וגלו", כלומר, הגלות באה על חסרון הדיעת שְׁלֵי הארץ שְׁלֵי הָיא, כי ביטול מצות השמיטה כמו שהוא כנפירה בעובדת הארץ ישראל שונה מכל הארץות, ובחשיבותה כפלתرين של מלך.

על פי זה יש להוסיף ולבהיר את את מה שכתב רשי' על הפסוק (שם כת, ב): "ושבתה הארץ שבת לה" - "לשם ה'", וביאר השפתית חכמים (שם), שלא יתכוין האדם בשתיתו מעבודות האדמה לטובתו, כדי שתשביה הארץ ותוציא פירות טובים יותר בשנים הבאות, אלא כל כוונתו תהיה לשם ה' בלבד. ולכאורה תמורה, הרי כן הוא הדבר בכל המצוות שיש להתקoon בשישיתן לשם שמיים, ובמה נתיחודה מצות השמיטה שטרחה התורה בכתב ולהציג דין זה?

כִּי לְאָרֶן

להבנת הענין יש להזכיר, שטעמה של מצוות השמיטה הוא החיבור להכير בכר שהארץ שייכת לבודא עולם, וכפי שאמרו חז"ל (סנהדרין לט ע"א): "אמור הקב"ה לישראל, זרו שׁ והשמיטו שׁ בע, כדי שתודעו הארץ שְׁלֵי הָיא". וכן כתוב רבינו חי (יקרא כה, ב), שטעם מוצות השמיטה הוא כדי שיתבונן האדם בלבו כי אין עיקר האדרנות והממשלה אלא לאדון הכל ברור הוא.

3) אלא שלטי זה יש להבין, מתוך אין המזעה נהנתן אלא בארץ ישראל? והלא כל הארץ של הקב"ה היא, כפי שנאמר (מלכים ס, א): "לה' הארץ ומלאה", ואם כן ראוי היה שמצוות זו תנагג בכל מקום, שכך ראוי שיתבונן האדם בלבו ויזכור שהקב"ה הוא אדון כל הארץ?

ונראה לבאר זאת על פי מה שכתוב בספרינו על הפסוק (יקרא כה, ב): "זה הארץ לא תמכר לצמתת כי לארץ כי גרים ותושבים אתם עמדוי" - "באותו הגליל נ-ארץ ישראל". שאינו בכלל ירושה נתן לבני האדם. הינו, שאבץ ישראל אינה כלל הארץ, שניתנה רשות לבני אדם להשתמש בהן, ובכivable שיקותה הן לבני האדם, מה שאין כן בארץ ישראל, שפלתין של מלך ה'יא, לפיכך אין היא שייכת לנו, ואין אנו יושבים בה אלא כאורחים הסמוכים על שולחנו של בעל הבית, כפי שאמור הכתוב: "זרים ותושבים אתם עמדוי".

ומאוחר שארץ ישראל לא ניתנה לבני האדם, הרי שודקה בה נצטווינו להתיבונן בלבינו שהאדמה אשר אנו עובדים בה אדרמת קודש ה'יא, כי לה' הארץ, ועל כן ציוויתו אורתנו התורה לקיים את מצות השמיטה בארץ ישראל דוקא, כדי ששבשיתנו מעבהה בשנה השביעית תשתרש בקרבנו יי"עה זו שאין ארץ זו כשאר הארץות, אלא ארצנו של ה' היא - ברכותו נعبدנה וברכותו נשבות מעבדותה.

שייהה באחרית הימים, כי אם גם על גודל דרגות הרוחנית של יושבי ארץ ישראל - קרובים אל ה', סמוכים על שולחנו, וمتקרדים בקדושת השכינה השורה בארץ. וכן כתוב ה'ב'ח (אויח סי' רה) בביורו לשון הברכה "ונאכל מפירה ונשבע מטובה" - קדושת הארץ הנשפעת בה מקדושת הארץ העלונה היא נשפעת גם בפירותיה שינוקים מקדושת השכינה השוכנת בקרבת הארץ".

2) קדושה זו שבפירות הארץ ישראל, היא העטם לרובי המצוות הנוגנות בהם. ואף בזמנ הזה, שאין קדושת הארץ

כהקדינה, ואין בידינו לקיים את המצוות התלוויות בה באופן מסוילם, מכל מקום לעין לחוק בלבינו את ההשכפה שארכן ישראל ארצו של ה' היא, והשגתו

המיוחדת נתונה עליה תמייה, ומtower כך נוכה שהתרמלא משאלתנו - "והעלנו לתוכה ושםחנו בבניינה ונאכל מפירה ונשבע מטובה".

אולם על פי האמור יש לבאר, ששונה מצוות שמיטה משאר המצוות, שכן בשאר המצוות אף אם התבונן בעשיותן גם להנאת עצמו יעצה ידי חובה, אולם במצוות השמיטה הצריך הכתוב שתהיה הכוונה לשם ה' בלבד, לידע ולהודיע כי לה הארץ ואין אנו בעלים על ארמנתו, שהרי אם יתבונן השובת להנאת עצמו, אין זה רק חסרון במלעת

הכוונה שבקיימם המצוות, כי אם סתירה גמורה לעיקר המצוות וענינה, שהרי אין שובת לצורך גבואה, כי אם לצורך עצמו, ככל הגויים בארצותיהם.

לאכול מפירה

מתוך הדברים הללו יש לנו להתבונן באור חדש על ישיבת ארץ ישראל ועל אכילת פירותיה, שכן בעניינים אלו יש משום שכיבות אל הקב"ה, שהרי כביכול זכותםangan לדובב נאכלה להנות סמוכים על שולחנו. וכך על פי שבעוננותינו בעת הזה אין גילוי השכינה בארץ נוהג כפי שנוהג בעבר, מכל מקום לעתיד לבוא ישוב הקב"ה להשרות שכינתו בארץ ישראל בглав כבימי קדם, ונוכה לשבתה בה בצל השכינה לאכול מפירות האדמה ולשבוע מטובה, וככאמור הכתוב (מייח ד, ז): "וישבו איש תחת גפנו ותחתאנתו" - נבואה שנאמרה לא רק על שפע הברכה והשלווה

וכל מעשר בקר ואלאן כל אשר יעבור תחת השבט העשורי יהיה קודש לה. — ראיתי בשם הקדוש ר' שמשון מאסטראפאלו ז"ל, שבפסק זה מרומו עניין עשרה הרוגי מלכות. שכידוע בספרים עשרה הרוגי מלכות היה עונש על חטא מכירת יוסף. וזה אשר יעבור תחת השבט, הינו העבירה של מכירת יוסף עיי השבטים. אך כל אשר יעבור תחת השבט, לתקן אותו חטא, הם רק תשעה, אך העשורי, וה ר' עקיבא, יהיה קודש לה. ורמו לדבר, וכל מעשר בקר ואלאן אותן ר' עקיבא.

אע"פ

שכל חוויל התורה גיירותם הם כמו שבירנו בטוף מעילו ראי להתבונן בהן וכל שאמה יכול ליתן לו טעם מן לו טעם. הרי אמרו חכמים הראשונים שהמלך הכלין רוכ הטעמים של כל חוויל התורה: רואיה ליש מה שאמור הכתוב זהיא הוא ותומרתו יהיא קריש ענין חמישת כמי ערך עליון. יהודה תורה לסתוף מהשบท האדם וקצת ציוו הרע שטבפני של אדם נתנה להרבות קניינו ולחוס על מפונו. ואע"פ שנור והקריש אפשר שחוור בו וניהם ופורה בפהות (משווין). אמרה תורה אם פרה לעצמו יוסף חומש: וכן אם הקריש בהמה קדושת הגות, שמא יהזר בו ריכוז שאנו יכול לפזרה תחלפנה בפתחה ממנה ואם תנתן לו רשות להחלף והו ביפה חילך היפה ברע יאמר טוב הוא, לפיכך סתום הכתוב בפניו שלא יחוליך וקנסו אם החליך, ואמר וזה הוא ותומרתו יהיה קדש: וכי אל הדברים כדי לכו עזוז ולתקנן דעתו. והוא עזוז מרחוק, מגדור העזה לתקן הדעות ולישר כל המעששים. וכן הוא אומר לאכלה תחת השבט עזוז להודיעו קשת אמרי אמרת להסביר אמרים אמרת לשלוחך: